

Dabar aš noriu pakalbėti apie labai nuostabų būdą, kaip praktikuojant atsiminti Krišną. Aš turiu pasakyti jums, kad tai padėjo mano paties dvasiniame gyvenime tapti žymiai gilesniu ir laimingesniu mano Krišnos sąmonėje. Tai yra kai kas, saldi paslaptis. Tai yra mokytis jausti išsiskyrimą su Krišna. Tai skamba labai nepatogiai, ir aš tikiuosi kad pusė palapinės dabar nepaliks manęs! „Jausti išsiskyrimą? Ką tai bendro turi su meile ir galvojimu apie Krišną? Išsiskyrimas yra kažkas labai blogo.“ Ne. Jūs neteisūs. Jausti išsiskyrimą yra gerai.

Prabhupāda sako: „Jausti nuolatinį išsiskyrimą ir tuo pat metu užsiimti tarnyste Viešpačiui yra Krišnos sąmonės tobulumas. Dvasinis mokytojas turi praturtinti atsidavusius iki šio aukščiausio atsidavimo tobulumo.“ Kitą kartą jis sakė: „Kuo labiau jūs jaučiate išsiskyrimą su Krišna, tuo labiau jūs turite suprasti, kad darote pažangą.“ Kuomet jūs jaučiate poreikį kažkam, tuomet jūs jaučiate išsiskyrimą. „Man reikia tai turėti.“ Kai paskaita yra per ilgą rytą, ir jau dešimta valanda, tuomet visi jaučia stiprų išsiskyrimą su prasadam. Jūs turite žiūrėti, kada baigsis paskaita ir

tuomet jūs visi pašokate – palapinė tuščia per vieną sekundę, kadangi išsiskyrimas su prasādu traukia jus į tą vietą, kur jūs galite pripildyti savo skrandžius iki visiško pasitenkinimo!

Išsiskyrimo jausmas atsiranda kuomet jūs jaučiate aštrų poreikį savo gyvenime, kai jums reikia Krišnos. Tuomet jūs jaučiate išsiskyrimą. Atsidavęs ilgisi tarnauti Krišnai ir būti su Juo ir jausti Jo buvimą šalia, kadangi jis žino, kad yra nepatenkintas savo gyvenime, jei šalia nėra Krišnos. Atsidavęs turi įgyti tokį supratimą, kad „Jei mano gyvenime nėra Krišnos, tuomet ką aš veikiu?“ Prabhupāda paaiškina labai puikiai išsiskyrimo poveikį atsidavusiojo širdyje:

„Išsiskyrimo su Viešpačiu jausmas yra be abejonės skausmingas atsidavusiam, bet, kadangi jis yra susijęs su Viešpačiu, jis turi specifinį transcendentinį poveikį ir nuramina širdį. Išsiskyrimo jausmai taip pat yra transcendentinės palaimos šaltinis, ir jų niekuomet negalima lyginti su užterštais materialiais išsiskyrimo jausmais.“ Šventraščiai pateikia mums pavyzdį, kaip padidinti išsiskyrimo jausmą. Pirmoji stadija yra paukščio savo lizde, laukiančio savo motinos. Šis ilgesys nėra tokiam aukštame lygyje, kadangi jis ne tiek domisi savo motina. Jis domisi maistu. Panašiai Krišnos sąmonės pradžioje jūs labiau domitės Dievo dovanomis. Kuomet mes atlikome nāma-yajña Pietų Prancūzijoje, atsidavęs užrašė savo maldas ant popieriaus ir kai reflektoriaus šviesa krito ant jo, aš netyčia pamačiau tekstą, kuris buvo: „Brangus Krišna, aš noriu iš Tavęs puikios žmonos Krišnos sąmonėje. Tai yra mano širdies troškimas.“ Tai yra išsiskyrimo jausmo pradžia. Jūs norite iš Krišnos kažko, ką savo pažangos lygyje jūs galite suvokti kaip reikalingą jums. Kita stadija yra veršelio stadija. Veršelis taip pat nori pieno, bet jis turi daugiau prierašumo savo motinai nei paukštis. Paukščiai nėra tokie prierašūs ir todėl jie labai lengvai išskrenda, kai tik gali skraidyti patys. Veršelis yra labiau prierašus savo motinai, bet pirmiausia jis taip pat nori pieno, o ne motinos. Bet jis gali išreikšti savo prierašumą labiau nei paukštis ir jis taip pat gali eiti link motinos. Paukštukas negali. Pradžioje atsidavęs nori materialių dovanų iš Krišnos ir geresnės situacijos, bet jis turi truputį pakilti ir judėti link Krišnos, o ne vien sėdėti ir laukti: „O Viešpatie, duok man Mercedes Benz, pieno ar moterį Krišnos sąmonėje.“ Jis turi judėti link Krišnos, bent po truputį.

Išsiskyrimo tobulumą parodo moteris, bent jau vedinėje sampratoje. Vedinė moteris nesipuoš nesanč jos mylimam vyrui. Kuomet jos vyras grįžta iš ilgos kelionės, ji pasipuošia labai gražiai. Jos idėja yra ne dėl savo jutiminio pasitenkinimo, bet tam, kad patenkintų jos mylimą vyrą. „Aš atversiu duris ir tuomet nusišypsosiu savo vyrui, ir jis pamatys mano grožį, ir jis jausis pakylėtas po tokios ilgos kelionės, ir mes privačiai šnekučiuosimės ir gersime kokoso...“

Tokia buvo sanjasio versija apie susitikimą! Bet kuomet jos vyro nėra, ji yra nusiminusi ir kartais pamiršta nusimaudyti. „Kuomet jis sugrįš, kuomet jis sugrįš?“ Labai meilus santykis. Kai tik ji

išgirsta triukšmą: „O, tai gali būti mano vyras.“ Štai kaip galiausiai atsidavęs turi progresuoti Krišnos sąmonėje. Jis turi jausti išsiskyrimą ir laukimą. Jis turi galvoti: „Mano Krišna greitai ateis.“ Taigi, pirmiausia jūs galite galvoti: „Krišna yra mano draugas, kadangi Jis duoda man prasadam.“ Tuomet jūs esate kaip paukštukas. Bet po to jūs labiau apsivalote, ir jūs labiau domitės Krišna, ne vien dovanomis. Lygiai taip pat kaip moteris, kuri myli savo vyrą ir galvoja: „Kuomet jis sugrįš... kuomet jis sugrįš?“ Ji negalvoja: „Tikėkimės, kad jis grįš ir atveš man naują automobilį.“ Ne, ji galvoja: „Kuomet jis sugrįš ir mano gyvenimas vėl bus puikus?“

Krišna nori matyti tai savo atsidavusiuose. Prieš Krišnai ateinant, Jis nori matyti, kad jūs norite, jog Jis ateitų, kad jūs laukiate Jo ateinant. Jei jūs nenorite iš tikro šito, tuomet jūs negalėsite tuo pasinaudoti. Sakykime, jus pakvietė prasādo. Ten pagaminti gražūs patiekalai, gražios vaisės su patiekalais, tokiais kaip halavā, braškės su grietinėle ir taip toliau. Visa tai yra ten, bet jei jūs nealkanaas, jūs pasakysite: „Ačiū, bet ne dabar, vėliau.“ Pats gražiausias dalykas šventas vardas yra štai čia, bet jei jūs neturite noro jį kartoti, jei jūs neturite troškimo Krišnai, jūs pasakysite: "Vėliau, vėliau aš pabaigsiu savo ratus, ne dabar."

Pagal Baladeva Vidyābhūṁ aną, bhakti reiškia troškulį. Tik vienas žodis – troškulys. Jūs norite – jūs norite - jums reikia. Jūs pripažinkite aštrų poreikį savo gyvenime. Man reikia Krišnos! Kuomet bebus tik šis jausmas, tuomet jūs galėsite tinkamai susisiekti su Krišna. Tai yra liūdnas faktas Krišnos sąmonėje, kad atsidavusieji, kurie pradžioje labai troško Krišnos, praranda savo troškulį. Viśvanātha Čakravartī ṁ hākura sako, kad tai yra utsahamayi: klaidingas entuziazmas. Mažas berniukas taip stipriai nori turėti knygą, kad galėtų taip pat atrodyti kaip suaugę žmonės, po ranka nešiojantys knygą. Tuomet, kai jis gauna knygą, jis atideda ją į šalį, nes negali jos skaityti. Kai aš buvau jaunas, aš norėjau turėti gokartą. Tris metus aš praktiškai miriau tūkstančius mirčių, kadangi aš norėjau gokarto. Galiausiai, kuomet man buvo devyneri, mano tėvas pasakė: „Na gerai, per kitas Kalėdas.“ Ir kai atėjo Kalėdos, ten buvo ir gokartas. Lygiai tris dienas ir tris valandas ir dešimt minučių aš buvau užkerėtas juo, ir tuomet aš praradau bet kokį skonį jam ir numėčiau jį nuo skardžio į vandenyną! Taip yra su daugybe atsidavusių. Jie nori ateiti į Krišnos sąmonę, galiausiai jie jau yra šventykloje, dvasinėje aplinkoje, bet tada kažkas atsitinka pakeliui į rojų. Jie praranda savo skonį. Kodėl taip yra? Priežastis yra tai, kad šie atsidavusieji nesugebėjo giliau pasinerti į savo Krišnos sąmonę. Jie nesugebėjo panaudoti savo protų išsiugdyti išsiskyrimo jausmų Krišnai ir meilės Krišnai. Lygiai kaip mažas berniukas. Kai jis galiausiai gavo savo dovaną – knygą, jis pagalvojo: "Taip, aš taip pat užaugęs žmogus, aš turiu knygą." Bet, kadangi jis nežinojo kaip skaityti knygą, jis padėjo ją į šalį. Jei mes esame Krišnos sąmonėje, mes turime mokytis skaityti, mes turime mokytis panaudoti Krišnos dovanas mums, mes turime mokytis jausti troškulį Krišnai. Jei tai nepasirodo, mes paliksime, arba mes paprasčiausiai tapsime mechaniškais atsidavusiais, kurie neragauja Krišnos sąmonės ir todėl bando ragauti kitus dalykus.

